

domstilsfælde, derpaa i § 3 at give Regler for Lægernes Virksomhed for Statistikken, og saa i § 4 igen at tale om Desinfektion. Det naturlige er dog at samle alt, hvad der handler om Desinfektion i § 1. Jeg vil henstille til de Herrer — det vil sige saa vinder rigtignok Væren ind til $\frac{3}{4}$ — at stryge § 4 og sætte den som sidste Punktum i § 1. Saa slippe vi bort fra Reglen om, at Staten skal bidrage de $\frac{3}{4}$, idet Udgifterne ved Desinfektionen afholdes i Overensstemmelse med Reglerne derom i Loven af 30te Marts 1892, og saa kan man endda bevare sin Tvivl om, hvordan Loven skal fortolkes og i paakommende Tilfælde faa den rigtige Fortolkning. Naar det i § 1 hedder: „Disse Ting maa ikke før Desinfektionen ved Gave, Salg eller paa anden Maade overdrages til andre“, kan jeg naturligvis ikke have noget derimod, men det samme laa upaatvibelig ogsaa i Regeringsforslaget. Naar det nemlig der paabydes, at der straks efter Dødsfaldet skal foretages Desinfektion af Lokaler, og hvad vedkommende har benyttet, er det naturligvis klart, at disse Genstande ikke maa staves bort, forinden det er afgjort, om de skulle desinficeres. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg haaber, at de fornødne Ændringer maa blive foretagne til 3dje Behandling, for at vi ikke skulle komme i det Tilfælde at faa Loven tilbage fra det andet Ting i en forandret Skikkelse.

Ordføreren (P. Madsen): Hvad angaar Forslaget om, at Statskassen uddeder de tre Fjerdedele, maa det maasse være mig tilladt med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse et Par Stykker af Epidemiloven af 30te Marts 1892. I § 26, sidste Stykke, staar der nemlig: „Af de i § 2, sidste Stykke, omhandlede Udgifter“ — saa føjes der lidt til om, hvorledes Udgiften beregnes, men det behøver jeg ikke at oplæse — „godtgør Statskassen vedkommende kommunale Klasse de tre Fjerdedele“. Naar man saa gaar over til § 2, sidste Stykke, saa staar der: „Naar de kommunale Bestyrelser anse det for uansteligt, at Patienter, der lide af andre smitsomme Sygdomme end de ovenfor nævnte, skulle indlægges til vederlagsfri Behandling paa de kommunale Epidemihuse, kan der med Justitsministeriets Samtykke udsærdiges Regulatorer desangaaende, og blive i dette Tilfælde Udgifterne ved de syges Behandling at fordele paa den i § 26, sidste Stykke, angivne Maade“. Det er da ganske naturligt, at Udvalget kunde komme til det Resultat, at disse smitsomme Sygdomme kunde falde

ind under disse Bestemmelser, som her ere nævnte som „andre smitsomme Sygdomme“ i Epidemiloven, og at man kunde tænke sig en Fortolkning af disse Bestemmelser, hvorefter tuberkuløse Sygdomme vilde falde ind derunder. Det har jo ikke været Praxis, og som Følge deraf har det været nødvendigt at faa denne ny Lov. Til hvad det ærede Medlem for Rjøbenhavns 13de Valgkreds (Meyer) udtalte, skal jeg sige, at Udvalget har haft under Overvejelse i hvert Fald en Del af det, han har fremhævet, og jeg kan for mit personlige Vedkommende sympatisere med, hvad han har udtalt, men Udvalget er kommet til det Resultat, at det vilde være bedre at give Afstald paa en Del af det, man ellers kunde ønske, for at faa Loven ført igennem. Angaaende de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Hansen), mener jeg, at hvis der sker Skade paa Tøjet uden Nødvendighed, maa denne jo erstattes af det offentlige, saa det tror jeg ikke vil volde Vanskeligheder. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke har kunnet følge Flertallet, men jeg vil haabe, at det skal lykkes at komme til en Forstaelse med den højtærede Minister inden 3dje Behandling, saa at det kan lykkes at føre Loven igennem.

Nordan: Jeg skal tillade mig at bemærke, hvad denne Strid om Broker angaar, at jeg vilde have sat mere Pris paa, om den højtærede Justitsminister vilde nøjes med at give mig en Femtedel af Væren og selv beholde de fire Femtedele, naar han saa i Modsetning dertil vilde give Kommunerne tre Fjerdedele af Udgiften i Stedet for det halve. Men da dette ikke er Tilfældet, da den højtærede Justitsminister absolut holder paa Halvdelen, skal jeg tillade mig at anbefale, at vi holde os til Justitsministerens og Mindretallets Forslag, da jeg ellers er bange for, at Forslaget maasse vil strande paa dette Punkt, og jeg anser det for saare vigtigt, at det bliver gennemført, da det hele jo dog kun drejer sig om 10—20,000 Kr.

Justitsministeren (Kump): Ja, det vilde glæde mig meget, hvis dette skete, og det kunde ske paa den ganske simple Maade, at man flyttede § 4 hen i § 1, med Henvisning til Bestemmelserne i Loven af 30te Marts 1892, og da den ærede Ordfører netop mente, at der var en Tvivl til Stede, blev Tvivlen staaende. Saa kan man jo rejse Spørgsmaalet, om man vil, og saa maatte det være Statsrevisionen, der gjorde opmærksom paa, at der her er en Kapitalfejl, som er gaaet ganske alvorligt ud over